

טינו מושקוביץ'

שלושה שירים ותרגום עצמי

משקל עודף

הפל כל-כף גדול אצלה,
כבדה ומרופפת,
לכד מן הפנים
שהתמקמו בקצה האף,
בצד הלא נכון של המשקפת,
ומסתכלות משם מבט,
עבה ומדשן
בינות לכרכבי אפור-ישן.

הפל גדול.
הפל, בתור מבנה אסוף,
הפל בחלקים-לחוד,
היא פנראה ירשה את-זה מסבתא ריכה –
הקריכה נוחותה עבור הנכדים.
היא נהגה להתלונן על ריח-גויים,
כוס תה וקבית-ספר, וטופי לא-לעים,
עם שתיים-עשרה ביום כאלה (וכמות בכיס)
לא-פלא שמשקל עדיף ולחץ-דם.
"אז שתקח עצמה בשתי-ידיים,
ותבצע פעילות,
אז שתתחיל"
כיון שהמצב נראה הפיך אפלו.
"רק מי יקח אותה בגיל כזה?"

הגיל-הוא מקדם החכוכים.
"אז שתשקיע באמון ובתזונה,
היא בטח מרגישה עכשו מושכת
וחוששת,
שנפח התזה יקטן
ובחדר המדרגות המבטן,
תנועה מעגלית
של ריח-גויים,
שמן-תזיר ואבן-אלכזהולי.
"הם מטגנים שמן-תזיר עם שום וסלת,
והבגדים סופגים את-זה
במעלית".

זו מעלית

המעלית אינה נוסקת לשמים
ולא צונחת אל האפלה
המעלית נושאת משקל, יורדת ועולה,
חורקת ונתקעת לפעמים
על חבלים וגלגלים מפחמים.
על המראה מופיע טעם שמני
ומישהו השתין,
ומישהו אחר עשן ובשולית
ככה את בךל הסרוחון
שרף סימן על הצפוי הצמרירי – כחל,
סימן כעור,
חלל קמור ודחוק-אזיר,
ועל הפיר הזה נפתחת דלת
זו מעלית וככה היא פועלת.

It's an elevator

The elevator isn't rising up to heavens
And isn't falling into heavy mists,
It carries weight; it brings it down or lifts
While creaking, and sometimes it even cracks
On ropes and wheels,
Upon a sooty track.
The mirror gets an oily, greased-up taste
And someone peed
And someone else
Just lit a smoke
And in the puddle put it out
And burned an ugly mark into the wooly rug-
Blue-colored rug, a blackened ugly sign
And on this, vaulted, airless sight
The door uncorks
The elevator; that's the way it works.

הר חתול

הר-חתול מנח בתוך כפּליו.
קבוע בין אלכסוני התאורה.
מרשים-מראה של כבד-ראש-משקל-ונחירה.
זורק פזילות ברב-משמעיות,
מבט מוצל-עפּעף,
מתחת לטורבן,
עדי-נעוץ-נוצה במלפף.

בצעד מרפף,
מבטחון רליגיוזי מסרק לצד,
אני רוצה לשאל "מכאן-לאן, ומה בארגזים?
מה משאירים בארונות ומה ארזים?"
והר-חתול עונה לי כרגיל,
פהוק-שנים-מעידות על גיל,
ורקבון של שארית מזון,
מזכיר להאכיל.